KVINNORNAS TIDNING

N:o 7. 2:dra årg. 13 Februari 1922.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
" sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje Måndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Vallgatan 27, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6: — 1/2 år Kr. 3:75.
Lösnummer 20 öre.
F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1922

Riksdagsbrev.

Stockholm den 8 febr.

Om man undantar dagen för remissdebatten har riksdagen i dag haft sin första stora dag. Det var arbetslöshetslöshetsunderstödet det gällde.

Men först förekom i båda kamrarna ett litet förspel. Statsutskottet hade tillstyrkt ett förslag av regeringen om ett anslag på 100,000 kr. som förstärkning till konungens hovhållning, vilket även beviljades efter protester från vänstersocialistiskt och kommunistiskt håll.

Kom man så till dagens stora fråga, statsutskottets tillstyrkande av ett förskott på tjugo miljoner kr. på det definitiva arbetslöshetsanslaget. I första kammaren påvisade hr v. Sydow, höger, att det varit önskvärt man fått fastställt en viss gräns, till vilken nödhjälpslönerna finge gå i förhållande till de vanliga arbetslönerna, då det i alla händelser med bestämdhet bör fastslås att de ej få sättas så högt som de verkliga arbetslönerna. Även från yttersta vänstern klandrades utskottets svävande ordalag; från liberalt och regeringshåll försvarades emellertid att motiveringen hållits i så allmänna ordalag: man hade nu ej velat väcka någon splittrande debatt, då arbetslöshetskommissionen just nu behövde pengar, och det framförallt gällde att genast få denna summa. Utskottets hemställan blev också beviljad.

I denna kammare blev debatten undanstökad på ett par timmar, i andra kammaren varade den i nära fyra. Här hade också största intresset samlat sig, läktarna voro fullsatta och bland åhörarna märktes ovanligt många kvinnor. På regeringsbänken sågos statsministern samt finans- och socialministrarne.

Den första talaren riktade en anmärkning mot att ledarna vid nödhjälpsarbetena hade alltför höga löner och påpekade att 80,000 arbetslösa ännu ej fått hjälp eller arbete. Från regeringsvänligt håll försvarades utlåtandet, det innebär ej att hänvisa de arbetslösa till strejkbryteriarbete, och det är ytterst värdefullt att däri enhälligt betonas att nödhjälpslönerna böra bestämmas så, att de ge de arbetande möjlighet att leva på dem. Nästa attack gällde den olika understödsbörda som påvilar kommunerna, det finns sådana, där 30 % av invånarna behöva nödhjälp.

Socialministern tog det stora försvaret om hand. Han kunde ej helt och hållet känna sig nöjd med utskottsbetänkandet, det hade varit riktigare att ej ge några direktiv alls, nu hade det emellertid gällt att göra sådana, som det ej låge så mycket i. Ledarnas löner hade undersökts, och till en del kommuner hade större understöd lämnats. Alla böra nu enas om att hjälpa, vilka politiska åsikter man än har.

Hr Karlsson i Mölndal, socialdemokrat, påpekade, att det är en omöjlighet att leva på det understöd som ges, då det gäller längre tid än ett par månader. Fackföreningarna ha under det gångna året givit mera i understöd åt arbetslösa än staten och kommunerna tillsammans, men de kunna ej fortsätta härmed. Hr Lübeck förklarade, att man från högerhåll ej anser dessa understöd som välgörenhet utan som en viktig samhällsangelägenhet, men det gäller att i största möjliga utsträckning använda summorna till produktiva arbeten.

Utskottets förslag antogs med 165 ja mot 24 nej.

Men detta var endast ett preludium. Annat är ej att vänta än att den brännande frågan kommer att träda fram åter och åter under riksdagens rådslag.

H. S.

Slöseri med mänskliga värden.

For Kvinnornas Tidning av *Frigga Carlberg.*

III.

"Ett folkmaterial av god beskaffenhet är ett lands största rikedom". — Dessa ord, vilka stå som motto i professor Lundborgs arbete om *Rasbiologi och Rashygien* borde ingå i allmänna medvetandet och vara mera än ämne för en akademisk avhandling, om denna uppfattning skall få någon praktisk betydelse.

Vilka anspråk ha vi på våra sociala funktionärer, inte endast på våra politiska ledare i regering och riksdag, utan på var och en som har ett samhällsarbete att ansvara för. Rättfärdiga lagar äro en god sak, men deras tillämpning en ännu bättre, institutioner till skydd och hjälp åt dem som behöva sådan äro en god sak, men *människor* att handhava dem äro ännu bättre.

Det gamla farliga påståendet att "den Gud ger ett ämbete, ger han också förmågan att sköta det" är så fast grundat och åstadkommer fortfarande så mycket ont, att det sannerligen är på tiden att våra samhällsreformatorer ägnade sin uppmärksamhet åt utrotandet av detta slags vidskepelse och i stället bibrakte vederbörande funktionärer en smula insikt i rasbiologi och rashygien och därigenom väckte hos dem social ansvarskänsla.

Tag t. ex. valet av en kommunalordförande på landet. Vilka kvalifikationer begär man av en sådan i en avlägsen landsända. Om jag skulle generalisera bleve svaret sålunda: God ekonomi, gott anseende och att vara någorlunda hemma i räkning och skrivning. Någon specialisering ifråga om medborgerliga förtjänster eller insikter, t. ex. i rashygien, begäres naturligtvis icke. Ett exempel må här anföras — det vore ju lyckligt, om det vore enastående, men —

Vid ett ärende i en idiotanstalt råkade jag sammanträffa med en kommunalordförande i en församling i västra Sverige, som till anstalten överlämnade en 14-årig gosse. — "Han har en tvillingsyster som även är idiot", berättade mannen, "men vi ansåg oss inte ha råd att betala för mer än en av dem, och då tyckte vi det var mest praktiskt att kosta på undervisning åt pojken, tösen kan vi nog få bortgift — hon ser inte illa ut".

Bortgift! Kanske föda nya idioter till världen! Det fann denne samhällets väktare vara en praktisk åtgärd — ekonomiskt fördelaktig till på köpet. — Skulle inte en smula kunskap om rashygien här varit på sin plats. Att lagen förbjuder idioter att ingå äktenskap var denne samhällets förtroendeman okunnig om och såg mycket häpen ut vid upplysningen härom.

Mannen var antagligen en driftig jordbrukare med en god ladugård och kanske en välskött trädgård med ympade fruktträd, men att samma naturlagar gälla för ett organiskt liv, det hade han ingen aning om. Är det för att människomaterialet är så billigt? Och det personliga ansvaret så litet? Det är först när det är förstört som det blir dyrbart och det sociala ansvaret väckes. En annan sann historia är också belysande för det kommunala billighetssystemet, som är absolut oförstående inför begreppet rashygien.

I ett barnhem, avsett för barn från tuberkulossmittade hem, söktes plats för en tvåårig gosse, som sedan sin födelse vårdats i ett spädbarnshem, varifrån begäran om hans överflyttning framställdes. Inspektrisen för hemmet såg mycket betänksam ut vid åsynen av barnet med dess ovanligt stora huvud och besynnerligt beslöjade ögon. — På hennes anmärkning att gossen bestämt icke var ett normalt barn, svarades att han var ett "idealbarn" och läkarintyg framvisades. Fadern var tuberkulös och detta var hans yngsta barn, det sjunde i ordningen. Gossen emottogs i skyddshemmet men måste några år senare lämnas till en idiotanstalt. Hans historia är, tror jag, typisk för fattigvårdsförhållanden och må därför återges. Fadern hade som ganska ung blivit sjuk, han hade då hustru och ett barn, erhöll tillfällig vård men kunde ej återtaga sitt yrke såsom varande för ansträngande. I stället inköptes ett positiv och mannen fick ju en lättvindig och hälsosam sysselsättning, där han ute i fria luften vevade sitt positiv i fattigmanskvarteren, omgiven av en skara barn. En sådan lyx som en spottflaska förekom naturligtvis icke, och till många av de gårdsplatser, där musiken eksekverades, trängde aldrig en solstråle för att oskadliggöra bacillerna. Under tiden arbetade hustrun och "gick hjälp", födde det ena barnet efter det andra, tills hon stupade under bördan och måste ha anstaltsvård liksom barnen och slutligen även mannen. — Hur kunde det gå annorlunda i den trångna, osunda bostaden, sjuka och friska om varandra? — Vad vill ni då man skulle ha gjort för att förekomma dessa sorgliga följder av en enda persons sjukdom? frågar någon kanske.

Svar: Man skulle ha isolerat den sjuke i ett sjukhem, gjort livet för honom så drägligt det kunnat vara under den tid hans liv varat, men han skulle *icke* tillåtits föra familjeliv och utöva ett yrke som gjorde honom till smittospridare.

Fråga: Anser ni icke att en hederlig människas frihet bör respekteras?

Svar: Icke friheten att skada andra människor i en oöverskådlig framtid.

Inskärp hos allmänheten, särskilt de som ha att styra och ställa med ordnandet av samhällets skyddsvärn, de ord varmed denna artikel började: *"Ett folkmaterial av god rasbeskaffenhet är ett lands största rikedom."*

Andlig farsot eller en kris till hälsa?

Tidens religiösa väckelser.

Det går en religiös strömning genom tiden. Kyrkans män vitsorda det, inom de frireligiösa lägren har man tillfälle att konstatera samma förhållande, och tidningspressen är allt emellanåt i tillfälle att lämna meddelande om att där och där i vårt land utbrutit en religiös "väckelse". Vanligen betecknas dessa väckelser som beklagliga sjukliga företeelser, andliga farsoter, av vilka något gott icke är att hoppas, men väl ont att vänta.

Den märkliga stora religiösa väckelse, som vid jultiden uppstod i Skottland och fått en så oerhörd omfattning, har omnämnts i en av våra större tidningar som en sådan "farsot" och det tillades: "Här som vid alla andra religiösa väckelser är det vidskepelsen som är den drivande kraften".

Men har man rättighet att avfärda en mäktig tidsföreteelse på detta sätt, med en axelryckning och ett "svaga hjärnor, enfald, vidskepelse".

Bör man icke opartiskt höra också den andra parten, den som i en sådan väckelse ser något gott, ett tecken till återvändande hälsa?

Saken är utan tvivel värd en sådan undersökning och vi äro övertygade om att många av våra läsarinnor med intresse skola taga del av nedanstående uttalanden, vilka hänföra sig till den skottska väckelsen, men vilka hava tillämpning på alla liknande företeelser. Dessa uttalanden äro gjorda av högt bildade och ansedda män, vilkas ord måste tillmätas betydelse.

Han drog mig ur fördärvets grop . . .

Professor Paterson, en av Skottlands djupaste tänkare på det teologiska området, har i ett offentligt föredrag inför ett mycket stort auditorium behandlat den skottska väckelsen och han beskrev därvid de bönemöten han på ort och ställe övervarit, och i vilka både unga och gamla tagit del.

Jag har aldrig, yttrade han, förstått vad andlig skönhet var, förrän jag såg dessa gamla helgon i bön. — En ung fiskare kom för att tala med mig. "Jag reste till Yarmouth i avsikt att leva om som en av de värsta", bekände han, "men efter fjorton dagars andlig kamp gjorde jag mitt stora val. Den 40:de psalmen är min psalm: 'Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn'."

En rörelse, som omskapat liv, sådana som detta, borde betraktas med aktning och vördnad.

Talaren framhöll därefter, att andliga väckelser ej vore något nytt i religionens historia. Förr i världen brukade lärt och intelligent folk se ned på dem med förakt. Men nu hade deras försvarare en lätt uppgift, därför att filosoferna börjat omfatta den religiösa psykologien med starkt intresse. Där äro hemliga djup i människolivet, som ännu ej blivit pejlade, och ur dessa djup komma de andliga rörelserna fram i dagen.

Religiös väckelse som skydd mot klasshatet.

Vid samma stora offentliga möte uppträdde även Canon E. W. Barnes en framstående vetenskapsman och medlem av "the Royal Society".

Denne påpekade inledningsvis vilken betydelse för England den av Wesley under förra hälften av 1800-talet väckta religiösa rörelsen haft. Från elden som han tände, utgick den andliga kraft, som pånyttfödde både den engelska kyrkan och de frireligiösa samfunden. Men icke nog därmed, modärna historieskrivare hava fastslagit, att orsaken varför England var oemottagligt för den revolutionära smitta, som under förra århundradet spred sig från Frankrike, och sålunda förskonades från inbördeskrigets blodiga fasor, är att söka just i den Wesleyanska väckelsen. Genom denna styrktes fridens och rättfärdighetens ande i hela landet. Det fanns icke rum för klasshatet och mordlusten i de hjärtan, där broderskärleken slagit rot och blommade.

I ljuset av sådana historiska fakta, fortsatte talaren, må vi väl fråga, varför andliga väckelser alltid i sin början mottagas med sådan antipati av både världsligt sinnade och de "stilla i landena". Varför ha människor så mycket fördomar mot dem, och varför bli deras ledare ofta utsatta för hån och förakt?

De första kristna, frukter av den märkligaste religiösa rörelse i mänsklighetens historia, anklagades för gudlöshet och skamliga laster. Under hela första århundradet efter Pauli död undveko den antika världens författare i de allra flesta fall varje omnämnande av den nya och föraktliga vidskepelsen i sina skrifter. — Det är flera skäl, som framkalla denna hållning gent emot de stora väckelserna.

Motviljan mot den religiösa hänförelsen.

För det första är det misstro mot det okända. Ett utbrott av religiös hänförelse är obegripligt; och Guds andes närvaro verkar oroande.. Den, över vilken anden kommer, ser världen i ett nytt ljus, vars skarpa sken obarmhärtigt blottar all skrymtaktighet. Vidare äro alla starka sinnesrörelser obehagliga att bevittna för en blott åskådare. De människor, som plötsligt få möta Gud, bära vittne om den kris de ha att genomgå genom att öppet tala om det, som skakat deras innersta, genom tårar av sorg, ånger och glädje. När Whitefield predikade för de sotiga gruvarbetarna, och tårarna satte vita märken på deras kinder, så fann fint folk detta motbjudande. För dem syntes skådespelet som verkningarna av en underlig smittsam sjukdom.

Vi kunna erkänna, att en sådan uppfattning ej är alldeles falsk. I en andligen sund omgivning kunna vi smittas av kristendomen omedvetet och helt naturligt föras till att känna Guds närvaro och hans andes hjälp och ledning. Men när anden börjar verka på skaror av människor för vilka religionen varit fullständigt utan betydelse, kan denna verkan komma med explosiv kraft. Ett ordnat samhälle hyser *fruktan för explosioner:* de kunna vara ödesdigra.

Också, då vi undersöka orsakerna till motviljan för den religiösa hänförelsen, måste vi erkänna, att elden stundom slocknar mycket fort; man ser intet förblivande gott resultat. Liknelsen om såningsmannen visar, att Jesus förutsåg ett dylikt sorgligt slut. Ibland inträder en reaktion, som gör hela proceduren ej endast ofruktbar utan skadlig. Till det väl sopade och prydda huset komma sju onda andar värre än den förste. Man måste vidare komma ihåg, att det alltid finnes personer, som äro färdiga att utnyttja en religiös rörelse för låga personliga fördelar och därigenom misskreditera den. De största andliga ledarna ha ägt stor förmåga att skydda sina församlingar mot egennyttiga äventyrare. Paulus, Wesley, Booth voro alla av denna orsak en smula självhärskare.

Mäktiga andeutgjutelser.

Men i trots av allt, som kan sägas till deras nackdel, så står det fast, att de stora andeutgjutelserna rättfärdigas av sina frukter. De bringa människor in i Guds närhet, som aldrig varit där förut. De skapa, som psalmisten säger, rena hjärtan, de föra på nytt in en rätt ande i det mänskliga samhället. Kritiker, som säga, att den teologi, som framhåller läran om pånyttfödelse, är omogen, stå i fara att glömma, att en ofelbar teologi kan vara förenad med ett ofruktbart formväsen. De religiösa samfunden bli torra och andefattiga, om de ej livas av just dessa andliga väckelser, som kyrkans medlemmar först äro fallna för att betrakta med ovilja.

Ofta förlorar en andlig rörelse sin makt, sedan den blivit organiserad i en församling och den ursprungliga levande kraften övergått till en döende tradition. Ingenting är sorgligare än åsynen av en stor andlig rörelse, som blivit utnött. Fraser och formler överleva den. En gång hade de stor betydelse. De utgjorde den andliga kampens stridsrop, det bästa uttryck människor kunde ge åt den hänförelse, som förvandlat deras liv. De voro på sätt och vis som papperspengar av blott och bart symboliskt värde; men bakom dem fanns den andliga verklighetens guld, och därför kunde de tillfredsställa mänskliga behov. Men det kommer en tid, i varje religiös rörelses historia, då den inneboende anden försvinner.

"Vrede är taktlöshet och visar brist på självbehärskning och besinning.

*

Att se vad som är rätt och icke göra det, är brist på mod.

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor över hela landet

EGNA FONDER KR. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel högsta gällande ränta

Telegramadress "Kreditbolaget"

I VARJE SVENSKT HEM

som vill följa dagshändelserna inom politikens, handelns, konstens och litteraturens område läser man numera

GÖTEBORGS HANDELS- OCH SJÖFARTS-TIDNING

Aktiebolaget
Nordiska Handelsbanken
Stockholm. GÖTEBORG. Malmö.
Egna fonder: Kr. 72,300,000:—
Fullständig bankrörelse.

PRENUMERERA på KVINNORNAS TIDNING

genom att ringa upp tel. 18070 eller sänd ett brevkort med namn och adress till tidningens expedition, Vallgatan 27, Göteborg. Vi avhämta gärna prenumerationsavgiften vid översändandet av utkomna nummer. Till andra platser sändes tidningen pr post och mot postförskott.

PRENUMERATIONSPRIS KR. 6 PR ÅR!

En lyckligare värld.

Den kände engelske författaren H. G. Wells har i dagarne utgivit en bok, vari han sammanfört en serie artiklar. vilka han skrivit om Washingtonkonferensen. Detta arbete, vilket fått titeln "Washington och hoppet om fred", ger intryck av att vara verkligt inspirerat. Man möter här icke blott en rik intelligens utan även en djup och vidsträckt kunskap om världen, sådan den just nu är, och en människovänlig vilja.

Denna bok, säger mr Wells själv, vill visa hur annorlunda världen skulle gestalta sig, om vår civilisation befriades från de faror, som hota den, och åter finge fortgå på den lugna utvecklingens väg.

Antag att vi om tio, tjugo, trettio år börja inse, att vi äntligen kommit ut ur den svåra tiden, att vi röra oss i riktning mot ljuset, att mänskligheten är under frammarsch igen på nya bredare och säkrare vägar. Låt oss antaga detta och försöka föreställa oss hurudan denna vårt släktes nya värld kommer att gestalta sig.

Först måste vi göra klart för oss, att det nuvarande omstörtningstillståndet icke är resultatet av vår svaghet, utan att det är ett verk av felaktigt brukade krafter.

Vi måste inse, att vi böra övervinna våra gammalmodiga och fördärvbringande känslor av rivalskap och hat, innan de fullständigt förgöra oss.

Vår kunskap och vår makt skola vara av det rätta slaget. Det mänskliga livet sådant det nu är, är så långt ifrån vad det kunde och borde vara. Man anar vad vetenskapen och uppfostran skulle kunna åstadkomma, om de gjordes till livets tjänare.

Jag tänker mig icke kriget som en tragisk nödvändighet utan som en blodig galenskap. Vid tanken på mitt Europa nu, känner jag mig icke som en man, vars värld blivit förstörd av övernaturliga och grymma makter utan som en vars lustgård blivit förödd av en svinahjord. Det är icke i en till undergång vigd värld, som vi nu leva, det är för tragiskt upphöjt, utan i en av vår egen dårskap förstörd värld.

Är det någon av oss, som till fullo inser denna jordiska lustgårds möjligheter, möjligheter som vi ännu alltjämt kunna rädda undan de nya faror som hota genom våra onda känslor av fiendskap och hat?

Tänk om länderna enades i sina syften, om de upphörde att lägga svårigheter och försåt i vägen för varandra och i stället gemensamt sökte förverkliga de löften, som vetenskapen innesluter, om vi över hela jordklotet systematiskt tillgodogjorde oss det, som vi redan veta och prövat, om alla de nyttiga kunskaper som äro samlade i våra laboratorier och bibliotek verkligen omsattes i praktiken och med syftemål att tillgodose människornas behov och göra deras liv rikare.

De olika länderna offra sina rikedomar på rustningar, på inre och yttre strider i stället för på skolor, boningshus, på vägar och förbättrade kommunikationer.

Tänk er en värld, där man åter kunde röra sig fritt, där varje land kunde fullfölja sitt kulturarbete, utbilda sin egen arkitektur, sin egen musik och andra konstarter i sin egen nationella stil och på grundvalen av egna traditioner. Ty världens enhet skulle icke betyda dess likformighet utan endast trygghet för varje land att få vara sig självt.

Men allt detta, återställandet av de nationella egendomligheterna, den ostörda och framgångsrika verksamhet som otvivelaktigt skulle bliva följden, om människornas uppmärksamhet avleddes från krig, död och konflikter, komme blott att bli de yttre tecknen på en förändring av långt djupare innebörd.

Befriad från sina rustningsbördor och inbördes tvister, skulle mänskligheten kunna ägna sig åt sin uppfostran, sin utveckling.

Det står klart för oss, att vår vision av en ny och bättre värld med goda vägar, präktiga tåg på nya bredare spår, tryggad luftskeppstrafik, utvidgade och välbyggda städer och en lustgårdsliknande landsbygd full av vackra hem också skulle bilda inramningen till en annan och bättre mänsklighet. Och en lyckligare mänsklighet. Tänk er den morgon, då man får läsa i sin tidning om något annat än tvister och split, om oordning och svält i halva världen, om eländiga sedlighetsförbrytelser, lumpna bedrägerier, om ständig fruktan för stämplingar och attentat mot liv och egendom och om den fruktansvärda nödvändigheten att alltid vara beredd för kriget.

Tänk er en morgon då tidningen nästan endast innehåller goda nyheter om upptäckter och nyttiga uppfinningar, om goda ting som blivit uträttade. Tänk på friheten, den andliga hälsan, lyckan i en sådan värld!

Detta är ingen utopi, ingen drömbild. En sådan värld kan bli vår redan nu, om vi endast kunna förmå människorna att inse att denna bättre värld är inom räckhåll och kan nås. Allas vår uppgift är att var och en i vår stad göra det lilla vi kunna för att förverkliga denna värld, som vi längta efter, och icke förtröttas i vår strävan utan hålla ut till livets slut.

Kärlekens debet och kredit.

Den schweiziske diktaren och estetikern H. F. Amiel, vars födelsedag ligger ett hundratal år tillbaka i tiden, var svag för kvinnor, men så fort hjärtat började klappa av kärlek, var hjärnan ögonblickligen redo till en motaktion. För varje förälskelse lade Amiel upp ett konto för det älskade föremålet i sin "Räkenskapsbok för kärleken" och bokförde omsorgsfullt den ifrågavarande damens förtjänster och fel, de förra på kreditsidan de senare på debetsidan och utmärkte graden av dem medels siffror, varvid 6 var den högsta. Man läser på ett av bladen i den till eftervärlden överlämnade boken: Skönhet 5 ¾, finkänslighet 4 ½, fantasi 3 ¼, ordningskärlek 4 ¾, hemgift 1½ samt vidare minne, enkelhet, sans och måtta o. s. v. På debetsidan stå en rad ofördelaktiga egenskaper: vrede, avund, högmod o. s. v., var och en åtföljd av sin siffra, tydligen ditsatt efter noggrannt övervägande. Följer så kontots avslutning med nedräkning av de båda sidorna. Detta konto liksom alla konti i boken visade en avsevärd brist på förtjänstsidan. Amiel dog också, trots sitt lättantändliga hjärta, ogift!

En svensk.

— Allt har sitt pris!

Yttrandet fälldes under ett allmänt samtal om tidens svaghet för penningen. Det finns ingenting så dyrbart, att icke en människa är beredd att avhända sig det mot ett tillräckligt stort vederlag, heder, ära, självaktning, övertygelse, samvetslugn. Penningen är allsmäktig bland våra dagars människor. En mängd belysande exempel anfördes.

Då steg ett minne fram ur dunklet.

Det var ett av de första krigsåren, en vårdag.

Ett vackert svenskt landskap. Icke någon bördig bygd, men en skogstrakt, där befolkningen har skogen som ett slags bank, i vilken vid behov hämtas ett tjugotal kronor i form av ett par tre lass pitprops, som säljes nere vid stationen.

En vacker dal med milsvida susande skogar i norr och söder och dalen uppstyckad i små välbebyggda gårdar med de magra tegarne omsorgsfullt inhägnade av gärdesgårdar, till vilka de väldiga stenarne en gång brutits ur den mark, som nu ligger under plogen.

Men allt detta är endast bisaker och hör egentligen inte till historien.

På ett solbelyst gärde, där gräset skjutit några tum ur marken stod en bonde och såg på sin betande häst.

Det var en helt vanlig bonde, en sådan som ingenting alls tar sig ut inne i staden men som så här i sin egen miljö har något självmedvetet, något värdigt och bjudande över sig, bredaxlad, stark, grovt klädd, ett väderbitet ansikte med många veck och rynkor, ett bestämt hakparti, kloka, en smula hårda ögon.

Hästen, som han såg på från ovan till nedan och liksom inte kunde taga blicken från, var en grann häst. Stor, tung, bred i bringan, smällfet trots rådande onda tider, med böljande man och lång krusig svans, ung och med en av rykt och ans glänsande kolsvart hårrem. Det grannaste djur man ville se.

Det hördes hästtramp från vägen och rullandet av hjul över gruset.

Invid ängen, där bonden stod och såg på sin häst, tystnade ljudet.

En röst sade med främmande brytning:

— Vad kostar hästen?

Bonden vände sig utan brådska om och såg på den talande, en svartmuskig herre som stigit ner ur giggen och nu fick fram och synade djuret, som han frågat priset på.

— Till kriget? frågade bonden.

— Ja! Till Tyskland. Vi betala bra. Vad kostar hästen?

Bonden strök sig om hakan.

— Han är inte till salu.

Främlingen slog till ett skratt.

— Allting är till salu! Jag bjuder två tusen kronor.

— Det var mycket pengar det, sade bonden utan att dock en min förrådde att han kände sig på något sätt berörd. — Det är lika mycket som halva taxeringsvärdet på den här gården.

— Nå, så slå vi till!

Bonden mätte honom från hattkullen och ner till skosulorna.

— Hörde han inte, att hästen inte är till salu?

Främlingen svor till en mustig ed och ryckte upp en plånbok ur bröstfickan.

— Är ni förbannad, karl? Ser ni inte att här finns kontanta pengar. Hästen är bra — jag ger tre tusen.

Och han lät vinden leka i den tjocka sedelbunten av ljusröda tusenkronesedlar.

Då såg bonden honom stint in i ögonen och sade:

— Jag skall säga herren, att så många tusenkronesedlar finns det inte tryckta, att de skulle kunna förslå till betalning för *min* häst.

— — —

Och jag som stod bredvid såg främlingen handfallen stirra upp i detta lugna bestämda ansikte och hörde honom sedan, när han steg upp i giggen, för skjutskarlen utgjuta sin häjdlösa förvåning över den där underliga figuren, som inte hade förstånd på pengars värde. En människa mogen för dårhuset!

— — —

Nej, för svensken har inte "allt sitt pris". Penningen är inte det högsta för honom. Han räknar också med andra värden. I sina bättre stunder i allt fall.

Crayon.

Hopplöshetens land.

Den engelske författaren Bechhofer ger i sin nyligen utkomna bok "Trough strarving Russia" en gripande skildring från Ryssland.

B. reste från Riga i en ytterst obekväm järnvägsvagn — i vagnen framför var Nansen med sina sekreterare och assistenter . . . Nansen såg ut som ett lejon bland en flock getter! Stationerna som passerades voro öde, övergivna, här och där någon soldat eller stations-karl, bleka, undernärda och illa klädda.

"Landet vi färdades genom, skriver han, var detsamma vida, sköna Ryssland som förr, det ger intryck av latent styrka och mysticism. I skymningen såg jag en kvinna svept i en röd schal; hon stod skarpt begränsad mot horisonten och den nedgående solen belyste henne. Långsamt vände hon sig och försvann i sin hydda. Det *var* ingenting, men det gjorde levande många minnen från ett lyckligare Ryssland — innan kriget kom — — —

I Moskva . . . allting var så trasigt, så smutsigt, allting var sönder. Husen sågo alla fallfärdiga ut, och många hade störtat samman. Alla butiker hade dörrarne stängda och luckorna förskruvade. Alla fönster voro sönderslagna eller spräckta; i de mindre hålen voro trasor instoppade, annars voro rutorna täckta eller ersatta med rostiga bleckplåtar eller papp. Dörrarne hängde mest på ett gångjärn. Och människorna — passade till det övriga, nedstämda, okammade — Vid gatukorsningen stod en soldat med gevär och hängde. Stora röda skyltar dinglade från rep tvärsöver façaden på några av de större husen; det betydde en eller annan sovjet-institution. — Man kan icke säga att totalintrycket var *misère* — detta förutsätter akut lidande, någon *aktiv* känsla. Intrycket var snarare absolut hopplöshet, smuts, frånvaron av varje slags intresse och långsam, långsam förruttnelse.

Och så det egentliga hungerdistriktet, dessa ändlösa kvadratmil: Intrycket var åter detsamma, endast oändligt mer intensivt. Livet var på flykten — men sensationslöst. Inga rop, inga tårar — en ödemark och långsam död; uttorkade fält. Massor av flyktingar längs med Volga, flyktande vart? Ett vagt, ändamålslöst sökande efter föda; män, kvinnor, barn, dömda att gå under inom en vecka, en månad, högst två.

— — —

Hungersnöden är icke en plötslig olyckshändelse som en cyklon, en jordbävning eller en koleraepidemi, men en långsam ofrånkomlig dödsmaskin, som gradvis griper och förintar sina offer, och man får en verklig överblick över dess förfärande verkningar genom att uppleva en episod efter annan och genom att tala med de dödsdömda själva. Det är nästan omöjligt att beskriva en negation, bristen på varje grundval, på varje livsvillkor. Där finns ingen förutsättning för liv, alltså dör man.

DAMER
Bliv agent för förstklassigt, svenskt livförsäkringsbolag! — Goda provisionsvillkor! —
Denna tidnings annonskontor anvisar. Tel. 18070

Utrikespolitisk överblick.

Washingtonkonferensen, vilken, enligt vad man hoppades, skulle föra världen ett jättesteg fram mot fredliga förhållanden, har under den gångna veckan avslutats. Amerikas president, Harding, gav vid den högtidliga avslutningsakten en överblick över det arbete, som uträttats, och betygade att det skulle komma att utgöra hans livs stora glädjeämne.

Och vad har uträttats?

Den engelsk-japanska militäralliansen har upplösts, en vinst både för England och Amerika.

Den vid konferensen träffade Stilla-havsöverenskommelsen har för tillfället ordnat en del stridsfrågor, men utgör ingen som hälst borgen för framtida fred i denna del av världen. Man frågar ironiskt: Hur skall en överenskommelse mellan fyra makter kunna säkerställa freden i Stilla-havsregionerna, när de till Nationernas förbund anslutna femtioen staterna icke kunnat åstadkomma fred i Europa.

Konferensen har för tillfället gjort slut på den maritima kapprustningen genom att fastställa proportionen mellan de engelska, amerikanska och japanska flottorna, 5-5-3. Fredsvännernas hopp på uppställningen 0-0-0 kom på skam!

Kinas förhållanden hava ordnats. Stormakterna hava lämnat tillbaka en del av dem annekterade platser, vilka — de icke längre behövde, de ha avstått från att taga för sig var sin intressesfär av det himmelska riket i och för ekonomiskt utnyttjande och hava i stället enats om "den öppna dörrens politik" d. v. s. att förvandla hela Kina till en *gemensam* intressesfär. En engelsk tidning säger skämtsamt: "Kina skulle kanske inte ha så mycket emot den öppna dörrens politik, om det icke vore så, att det också måste tjänstgöra som dörrmatta åt stormakterna!

Den nye påven är utsedd. Valet föll på den italienske kardinalen Achille Ratti, vilken som påve antagit namnet Pius XI. En mycket lärd, och den katolska kyrkan hängiven man med blick för de stora fördelar politiken, klokt praktiserad, kan skänka påveväldet. Det var sålunda han, som vann det polska folkets glödande tacksamhet för den heliga stolen genom att förmå den förre påven att redan 1918 erkänna det nya polska riket.

I Italien har en regeringskris utbrutit. Kabinettet Bonomi som förra sommaren övertog makten med närmaste uppgift att ordna landets ekonomi och verka för nationellt samförstånd, har tvingats att avgå, sedan nästan alla de politiska partierna underkänt resultatet av dess halvårsarbete. Regeringschefen Bonomi har icke synts mycket utåt, vilket däremot varit fallet med utrikesministern, della Torretta. Denne, kabinettets mäktigaste gestalt, bröt med sin företrädares franskvänliga politik och har i stället sökt anslutning till England.

Den italienska ministerkrisen, ur vilken en koalitionsregering med dragning åt höger väntas komma att framgå, har inträffat på en synnerligen olägig tidpunkt med hänsyn till den förestående regeringschefskonferensen i Genua. Kanske har den dock varit välkommen som en anledning att uppskjuta konferensen. Ententemakterna äro för ögonblicket icke alldeles harmoniskt stämda och i lynne att samarbeta.

Orientfrågan skiljer dem. Det är den grekisk-turkiska freden, som skall utformas. England stöder Grekland, Frankrike Turkiet och Italien har inga särskilda sympatier för Turkiet, men hyser stark motvilja mot Greklands maktutvidgning.

Det engelska parlamentet har öppnats. I trontalet framhöll konungen bl. a., att de allierade makterna fortfarande överlägga om hur det skall kunna skapas säkerhet för att Tyskland betalar. Utsikterna för att finna ett tillfredsställande svar på denna tre och ett halvt år gamla fråga berördes icke i talet.

Tyskland har åter erbjudit ett av dessa skådespel, som, sedan revolutionen, så starkt bidragit till att minska de en gång stora sympatierna för det tyska folket. Nya oerhörda lönekrav från en viss grupp av statens tjänstemän, strejk med utvidgningar åt alla håll och en den brutalaste strejktaktik, som gått förödande ut över den i striden icke inblandade allmänheten! Och å andra sidan en svag, vacklande regering, vilken icke vågat tillgripa de maktmedel den dock förfogar över och slå ned den samhällsfarliga strejken. Något ännu föraktligare har denna fått över sig därigenom att de strejkande ödmjukt böjt sig för de främmande kommissionernas strejkförbud för de ockuperade landsdelarne.

Begär alltid Kobbs Thé

Kerstin Lindahls BLOMSTERAFFÄR
Korsgatan 4, Telefon 8462
Rekommenderas!

BRÖDERNA EKMAN
Kyrkogatan 30
Plysch och Plyschkappor
största sortering, billigaste priser.

Offentliga nöjen.

Stora Teatern
varje afton kl. 8:
CARMEN.
Carmen — Elin Lejdström.

Lorensbergsteatern.
Varje afton kl 8:
Romeo och Julia.

Nya Teatern.
Varje afton kl. 7,30:
BARKEN MARGARETA.

PALLADIUM
Göteborgs största och mest populära filmteater
De förnämsta programmen från världens största filminstitut och alltid den mest konstnärligt utförda musik

Teaterspalten.

Man kunde fråga sig när man gick ifrån Lorensbergsteaterns senaste premiär den 7 febr. om den glans av ungdom och förnyelse som låg över det gamla sköna sorgespelet förnämligast var en förtjänst hos regien, skådespelarna eller pjäsens nya rent språkliga dräkt i Per Hallströms översättning. Undertecknad är för sin del böjd att låta äran stanna hos regi och aktörer. Shakespere har ju tidigare varit den stora prövosten varpå doktor Lindberg förut tillämpat en modern teatertekniks alla resurser, och varmed han även vunnit några av sina glansfullaste segrar — att nämna Som ni behagar — Hamlet — Otello.

Romeo och Julia fogar sig in i den klassiska kedjan som en av dess fagraste länkar. Utan många pauser och nästan utan ridåfall växlar och sluter sig scenens betagande feeri kring detta den evigt unga kärlekens evigt oföränderliga sorgespel. Här bjudes först och främst en njutning för ögat, som stämmer sinnet till mottaglighet för det, som skall komma och till djupare samhörighet med det som sker. Huruvida den Hallströmska versen även i sin mån bidrager till det intryck av ungdomsfriskhet och förnyelse, representationen meddelade, är ytterligt svårt att avgöra. I varje fall synes Hagberg ifråga om poetisk skönhet stundom överglänsa, så i den bevingade:

"Som pilt från bok så ilar vän till vän,
Men vän från vän som pilt till bok igen",

och där Hallströms rim på "bok" och "ok" förefalla poetiskt långt mindre välfunna.

Fru *Karin Molander* förverkligade idealet som Julia. Denna blåklädda svärmerska med det långa gyllene håret, som med oskuldens hela barnsligt djärva intensitet kastar sig in i det stora livsäventyret utan aning och fruktan för varthän det skall leda, är den Julia Shakespere drömt sig. Gentemot henne verkade hr *G. Alws* spel stundom ojämnt och matt, men ägde dock partier av äkthet och skönhet — exempelvis avskedsscenen vid flykten ur Julias kammare, där med dämpade och små medel uppmärksamheten fästes vid Romeo, innan morgonvinden bortför hans förstämda farväl. Av övriga medspelande må nämnas hr *Georg Blickingberg* som en god och verkningsfull Capulet, hr *Gösta Cederlund* som en i så väl mask som spel helt utmäkrt Mercutio samt fröken *Karin Alexandersson* som amman. Av övriga höllo likväl icke alla måttet, vilket dock ej kan hindra att denna Lorensbergsteaterns föreställning är en av de yppersta som gått fram icke allenast över dess utan över svensk scen över huvud.

S. L.

*

Varför dör kärleken?

Låt mig försöka ett svar på denna fråga, som för några nummer sedan framställdes i diskussionsspalten i Kvinnornas Tidning.

— — —

Kärleken är som gräset på marken. Den blomstrar en liten tid, så är den icke mer.

Varje ungt par, som kärleken förenar, säger trosvisst: Allt hos oss är harmoni, vi älska varandra så som ännu aldrig någon älskat, vår kärlek skall vara livet ut!

Den första tiden synes vilja giva dem rätt. Kärlekslågan brinner hög och med ofördunklad klarhet. Hur länge? En månad, ett halvt år, ett helt, kanske ännu en liten tid, men förr eller senare kommer den dag, då man upptäcker, att kärleksförhållandet undergått en förändring, att det förlorat något, blivit förarmat. Harmonien är icke längre absolut, lyckan icke odelad. Bredvid de fängslande egenskaper, man ännu ser hos varandra, börja skymta även brister, svagheter, lynnesdrag, som förvåna och irritera. De bliva allt talrikare och allt mera framträdande. Det börjar brista med förståelsen och hänsynsfullheten. Ömheten i rösterna övergår i kallare tonfall, det lyckliga och lyckogivande leendet viker för mulna miner. Man skär ihop, besinnar sig, söker gottgöra ovänligheten, utplåna det stingande minnet. Men disharmonien är åter och åter där, blickarne skärpas, orden hårdna. Eller man glider oförmärkt och under tystnad åt skilda håll, känslan av främlingsskap för varandra växer, likgiltigheten smyger sig in — — —

Och så en dag är förstörelsearbetet fullbordat och kärleken död.

Äktenskapet behöver därför icke sprängas. Det hålles ihop av vanan, av hänsynen utåt, av kärleken till barnen, av obenägenheten för förändringar, av resignationen, den trista tanken att livet i alla fall icke har något bättre att skänka. Men kärleken är utbrunnen och den rika lycka, den gav, borta. Man konstaterar det med bitterhet eller med vemodsfylld undran. Vad har undergrävt den egna känslan och den andres kärlek? Vilka äro de makter, som så listigt och illvilligt fjärmat hjärta från hjärta, förbytt den festliga lyckan i dess dystra motsats eller i glädjetom resignation? Hur gick det hela till, hur skedde olyckan?

Ja, hur?

Låt oss se till!

Det är till ett gemensamt hem de unga älskande trå. Vilken lockande hägring! Den ljuva ensamheten på tu man hand, lyckan att helt få leva för varandra! Vilken sällhet!

Det händer ju också understundom att hemmet *blir* det paradis de utmålat för sig, men i regeln icke.

Livet i ett gemensamt hem är i själva verket ett eldprov för kärleken, vilket den med svårighet består.

Under förlovningstiden med dess korta sammanträffanden söka de unga varandra i sina bästa stunder, visa varandra sina vackraste egenskaper, och samtalsämnena, lika förtjusande som outtömliga giva sig själva, kärleksbedyranden, skämt och glam och framtidsplaner. Själva tystnaden synes fylld av outtalade ömma ord och förtroenden. De båda unga leva ännu var och en sitt eget fria individuella liv, behöva icke för varandras skull pålägga sig något tvång ifråga om smak och tycken, de ömsesidiga förpliktelserna hava ännu icke anmält sig till infriande.

Men i och med inträdet i det gemensamma hemmet undergå förhållandena en genomgripande förändring.

Det är icke nu som förr att "sällan mötas, snarligt skiljas", man har i stället ett på-tu-man-hand utan slut, vilket icke låter sig fyllas med kärleksbedyranden, skämt och glam, utan behöver en konversation av mer växlande och gedigen natur för att icke synas enformigt, tomt, tråkigt och värdelöst. Hur många människor hava väl så mycket inombords, att det dagliga tankeutbytet dem emellan allt fortfarande kan skänka nöje?

Man visar icke längre varandra endast sina bästa egenskaper, som det gick så lätt att göra under förlovningstidens snabbt förflytande möten; under den dagliga sammanvaron framträder efter hand hela den inre personligheten — en kanske rätt så främmande och icke alldeles sympatisk uppenbarelse, för vilken man helt enkelt icke kan känna aktning och tillgivenhet.

En oanad mängd konfliktämnen ger sig även tillkänna. Den forna individuella friheten, det sköna oberoendet befinnas plötsligt starkt kringskurna, smak och tycken divergera, vilja reser sig mot vilja. Hur många människor äga väl tillräcklig klokhet, takt, självbehärskning och hänsynsfullhet för att kunna sammansmälta allt detta olikartade till ett harmoniskt helt?

Det är nog så, att mannen i inre hänseende går bättre rustad till äktenskapet och livet i ett gemensamt hem, än vad kvinnan gör. Livet fostrar honom på ett annat sätt än henne.

Kamratlivet både under pojk- och ynglingaåren avslipar kantigheterna hos honom, lär honom mores. Otrevliga lynnesdrag, dåliga karaktärsegenskaper, lågsinta handlingar rendera honom stryk, hån och förakt, göra honom omöjlig som kamrat och vän, isolera honom, I detta ligger en fostran till självuppfostran. Pojkidealen äro höga: mod, rättrådighet, öppenhet, pålitlighet, vänfasthet, storsinthet. Samma ideal gälla för ynglingen. Han vet, att det endast är i kraft av dessa egenskaper han skall kunna göra sig värderad och avhållen inom kamrat- och vänkretsen.

Förvärvsarbetet lär honom också en del, disciplin, belevenhet, artig hänsynsfullhet emot andra, självtukt.

Medvetandet att han är sin egen lyckas smed, och att framgången i livet avhänger hans kunskaper, sporrar honom till att utvidga icke blott sina yrkesinsikter utan även sitt vetande i allmänhet. Han följer med tidningarne, intresserar sig för tidens sociala och politiska rörelser, tar själv del i dem, blir en mångsidigt bildad människa, som det är ett nöje att byta tankar med

För flickan utvecklar sig förhållandena annorlunda.

Kamratlivet lär henne just ingenting ifråga om verklig karaktärsdaning. Eller kan man tala om några flickideal med hänsyn till karaktärsegenskaper? Är det icke i allmänhet något, som flickorna lämna alldeles därhän? Vad de beundra hos varandra är det icke fina kläder, "stilighet" och ett vackert ansikte? Och vänskap mellan flickor består den icke huvudsakligen i att "gå på kondis" tillsammans, diskutera det sista modet och utbyta små förtroenden i hjärteangelägenheter?

Lynnets och karaktärens tuktande och ansning bestås i allmänhet icke heller flickan i våra dagars hem, där självhävdelsen står som första punkt på uppfostringsprogrammet.

Vår tids kvinnliga ungdom besitter i bokligt hänseende ett ganska stort kunskapsförråd, men om med bildning menas att känna till och förstå den tid, man lever i, är denna ungdom rätt obildad. De unga flickorna intressera sig icke för dagens frågor, tidens företeelser och problem, förstå dem knappast, finna dem odrägligt tråkiga. Om vad kan man tala med en ung s. k. bildad flicka? Om matematik, fysik, kemi och andra skolämnen, vilka ju dock icke kunna betraktas som lämpliga konversationsobjekt, samt vidare om kläder, nöjen, sista romanen, gemensamma bekanta, om väder och vind, flirt o. d.

Den unge mannen, som gifter sig och sätter bo, har egentligen mycket goda förutsättningar att kunna bevara sin hustrus kärlek. Han har en hel del älskvärda egenskaper, vilka göra samvaron med honom angenäm. Han har lärt att lägga band på sitt lynne, att i umgänget med andra mobilisera alla sina goda krafter, han är fri från småsinne, han har goda kunskaper, är underhållande, angenäm — vanligen är det ej heller hustrun, som kallnar först!

Den unga flickan är, när hon inträder i äktenskapet, bortskämd från hemmet, van att i första hand tänka på sig själv, obenägen att offra något för andra. I saknad av självtukt är hon en lekboll för sitt lynne, nyckfull, oberäknelig, ömtålig, lättsårad, surmulen. Hennes intressesfär är liten och förkrympt och det tankeutbyte hon är mäktig i proportion därtill. Hur desillusionerade stå icke många män inför de kvinnor de älskat, dyrkat och gjort till sina hustrur! Hur föga motsvara de icke deras drömda ideal! Hur litet av verklig lycka ger dem icke deras hem, denna institution, vars ekonomiska upprätthållande pålägger dem en så tung arbetsbörda! Är det underligt, om mannen kallnar, att han, klarsyntare, mera kritisk därigenom, blir allt mera avkyld, ovänligare och därigenom kommer att framstå i en gestalt, som synes hustrun främmande och osympatisk, och vilken hon ej längre kan omfatta med samma kärlek som förut?

Stilett.

Stora Teatern i Göteborg drager f. n. fulla hus med »Carmen». Fru Lejdström utför Carmen, fröken Peters—Mikaela, hr Åby—Escamillio och hr Anderson—José. Nästa stora nyhet, vilken måhända framföres redan under innevarande vecka, blir »Orfeus i underjorden», en händelse vilken motses med utomordentlig förväntan.

*

Nya Teatern i Göteborg har alltjämt på sitt program »Barken Margareta» som visat sig vara en av dessa succèspjäser, vilka direktör Selander har ord om sig att alltid lyckas finna, och vilka vecka efter vecka förmå tillföra hans teater goda hus.

Göteborgs Hvitvaruaffär
Specialaffär
för Damunderkläder.
OBS! KYRKOGATAN 15 OBS!

SMAKFULLA KRANSAR
Tel. 4314.
10365
Dasa Blomsterhandel
Alla prislägen.
Storgatan 31,
Göteborg.
Kistdekorationer.

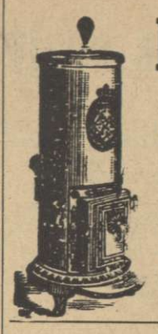
KAMINER
alla slag.
Reparationer utföras.
Tel. 247.
Aktiebolaget
Göteborgs Verkstads Exposition
Skeppsbron 2.

HVAR 8 DAG
"en verkligt förstklassig illustrerad tidskrift — — — —"
"— — med gedigen och fint kultiverad ton— — — — — —"
SÄGER DAGSPRESSEN
Bör ej saknas i något svenskt hem!
PRENUMERERA Å NÄRMASTE POSTANSTALT ELLER BOKHANDEL!

Duktyger och Vita Vävnader
till fabrikspriser.
ALMEDAHLS FÖRSÄLJNINGS MAGASIN,
Kungsgatan 55.

Anna Berggren & Co.
Modeaffär
Victoriagatan 3. Tel. 5754.
REKOMMENDERAS.

De bästa HANDSKAR
och det rikaste urval
Drottningg. 24 HANDSKKOMPANIET Tel. 15379

Victor Swenson & C:o
Manufaktur- & Kappaffär
35 Kungsgatan 35.
KAPPOR, DRÄKTER & KLÄDNINGSTYGER.
Stort och välsorterat lager av
Kläden, Scheviot, Siden m. m.
för Kappor och Dräkter.

Vad är vänskap?

En amerikansk tidning gör denna fråga och ger själv svaret: "En skattkammare, osynlig för ögat, men ur vilken man hämtar livets dyrbaraste skatter: tillgivenhet, kamratskap, aktning, välvilja, förtroende, erkännande, nöje, sympati, bistånd, uppmuntran. Vänskap är som en frisk vårfläkt för den trötte vandraren, som ett ljus i ett fönster för den i ödemarken vilsegångne, som en stark arm om den svages skuldror, en bön och välsignelse för en döende. Vänskapen illuminerar människosjälen liksom solskenet världen.

Och det är de gamla vännerna, de prövade och trogna befunna, som äro de bästa. Genom en god ställning, rikedom, makt och ära kan man samla omkring sig smickrare och lycksökare, men det erfordras endast vänlighet, tolerans, redbarhet och tillgivenhet för att vinna och bevara vänskap. Vänskap är en av de bästa gåvor som skänkts människan. Den växer, vinner i djup och ädelhet med åren och blir en välsignelse."

Atelier Jonason
(Hovfotograf Harald Holmqvist)
Östra Hamngatan 39.

VID DÖDSFALL
Ring 3623 eller 14090
C. L. Schmidts Begrafningsbyrå
24 Kungsgatan 24, Göteborg.
Anordnar allt till begravning hörande på erkänt bästa sätt till ytterst billigt arvode. Solidaste och vackraste likkistor och svepningar.

Ringa möda — storartat resultat,
då Ni tvättar med Tomtens Tvättpulver enligt bruksanvisningen på paketet.

Mademoiselle Exe.

Av
LANOE FALCONER.
Översättning för denna tidning av —e—.

(7)

Det var mademoiselle Exe, som stod i dörren. Hennes ögon sökte naturligt nog den sköna talarinnan, men händerna voro fulla av en stor bukett vilda påskliljor, som hon plockat i skogen åt mrs Merrington. Då hon fann främmande i salongen, stannade hon tvekande på tröskeln. — "Kom in! Kom in, mademoiselle!" ropade mrs Merrington, "just i tid till téet. En varm kopp kommer att smaka bra. Åh, så vackra påskliljor!"

Parry steg upp och bjöd henne en stol. Evelyn skyndade att slå i en kopp té, och mrs Merrington presenterade henne för mrs och mr Cosmo Fox. Mademoiselle Exe satte sig på den stol, som erbjöds henne vid sidan om mrs Merrington, och på dennas fråga beskrev hon, var hon funnit blommorna.

Under tiden stirrade mrs Fox på mademoiselle Exe med illa dold häpnad.

"Vem i herrans namn är hon?" sade hon till mr Merrington. "Den nya guvernanten? Det var det konstigaste utseende jag nån'sin sett. Var har ni hittat henne? Sådana ögonbryn! Kinesiska? Nå, skönhetens gudinna stod inte vid hennes vagga!"

Mrs Cosmo Fox, lik mycket annat gott folk, hade den idén, att vad hon sade icke hördes av andra än dem hon talade med. Men mr Merrington, som inte delade denna illusion, började känna sig obehaglig till mods, och steg upp.

"Cosmo", sade han, "har du lust att titta på stallarna. Sedan du var här sist, har jag låtit bygga in nya ventilatorer, de fungera utmärkt. Kommer du med Parry?"

Sedan herrarne lämnat rummet, blev mrs Fox konversation som förut liknat ystra fålar, något tamare. Hon sjönk ned i sin djupa länstol, blickade dröjande omkring sig, som om hon sökte något i stånd att roa henne. Evelyn, som märkte detta, föreslog att mademoiselle Exe skulle spela något.

"Jag borde kanske gå och se efter barnen", sade mademoiselle Exe och såg på sin klocka.

"Jag skall gå och se efter barnen", sade mrs Merrington, förtjust över möjligheten att slippa underhålla mrs Fox, och kunna gå sin väg. "Var snäll spela ett par av de där vackra styckena för mrs Fox."

"Tycker madame om musik?" frågade mademoiselle Exe, och stannade ett ögonblick på väg till flygeln vid sidan om mrs Fox. Två större kontraster kunde man knappast tänka sig än dessa båda varelser av samma kön, tidevarv och bildning.

"Åh, ja, bara inte alltför klassiskt", sade mrs Fox, kvävde en gäspning, sträckte ut handen och tog ett album, som låg på bordet.

Jag kan just undra, vad hon nu spelar, tänkte Evelyn och såg spänt på lärarinnan. Det var något, som hon aldrig förr spelat — åtminstone icke för Evelyn — en vals med lång vaggande rytm och en underström av melankoli, som tyckes oundviklig till och med i dansmusik i vårt tidevarv; detta tidevarv så rikt på smärtor och kval. Detta accentuerades skickligt av den spelande, men hennes känsliga fingrar, eller den ande, som befallde över dem, gåvo uttryck åt en mycket starkare tjusning i den böljande melodin. Det var som om dansens ande bodde i musiken, det var rörelsens poesi liksom vindens lek över vågor, orkanens brus genom mäktiga grenar och de mjuka rörelserna hos en böjlig människokropp. På Evelyn verkade det som förtrollning och till och med den ytliga mrs Fox rycktes med av denna musik.

"Förtjusande! Bedårande! Man *måste* dansa! utropade hon, sprang upp och började rytmiskt röra sig efter musiken med en grazie lika fulländad som hennes skönhet.

"Förhallen är som gjord att dansa i", sade mademoiselle Exe, utan att ett ögonblick upphöra att spela eller se upp. — "Sant" — sade mrs Fox — "kom Evelyn låt oss valsa där".

Förhallen var hög och vid; gick genom båda våningarna, omgiven av gallerier, och överst glastak, så att där var ljust, alla de större rummen

Något om lung-inflammation.

För Kvinnornas Tidning av **Röda-Korssyster**.

Forts. fr. föreg. n:r.

För att läkaren må kunna bilda sig en klar uppfattning om sjukdomens fortskridande är det nödvändigt att temperaturen mätes morgon och kväll och ordentligt uppskrives.

Men — jag kommer nu till det varpå den slutliga utgången mestadels beror, nämligen *hjärtat* och dess förmåga att rida ut stormen. På grund av den allmänna förgiftningen i kroppen försvagas hjärtat lätt, och det är *här* den största faran lurar. Man får från första stund ha detta klart för sig och genom att ofta känna på pulsen söka kontrollera att hjärtat fungerar nöjaktigt. Pulsen skall slå tydliga och jämna slag. Dock får man ta med i räkningen att pulsen slår *hastigare* på grund av den höga febern än eljest.

Skulle man emellertid finna att slagen bli svagare, suddiga och ojämna eller påfallande hastiga bör läkaren *genast* tillkallas. Om han då finner hjärtat dåligt ordinerar han något stimulerande = på hjärtats verksamhet uppeggande medel, som med vissa mellanrum skall givas antingen som medicin eller i form av insprutning under huden.

Ett medel, som undertecknad sett använt vid sjukdomen många gånger och med allra bästa resultat är *Champagne*. Detta medel borde alltid försökas! Man ger den sjuke en bra klunk *ofta* både dag och natt.

Om vi nu skulle ta och göra en liten resumé över det, som vid en lunginflammation vanligen ordineras, till tjänst för dem, som tilläventyrs bo ute på landet långt från läkare, så ter den sig på följande sätt:

Den sjuke bäddas ner varmt och i halvsittande ställning. Den sjuke laxeras. Man sörjer sedan för avföring varannan dag medels lavemang.

Temperaturen mätes morgon och afton och uppskrives noga.

Den sjuke bör ha varmt att dricka *ofta*.

Våtvärmande omslag eller met gröt pålägges i enlighet med ovanstående.

Den sjuke gives champagne *ofta* (ung. ett brännvinsglas åt gången)

Födan måste vara *lättsmält* och *närande*. Matsmältningsförmågan är nämligen på grund av den höga febern nedsatt. Se boken "Sjukmat" av Wallin och Schager!

Smärtstillande medel ävensom andra stimulerande medel än champagne gives enligt läkares föreskrifter.

Har man på bästa sätt utfört ovanstående allmänna föreskrifter, så har man gjort det, som i mänsklig makt står för att förhindra en olycklig utgång. Man har sedan att bida tiden till dess att på det 7:de eller 9:de dygnet en vändning, låt oss hoppas till det bättre, inträder.

På oftast 7:de dygnet inträder en underbar förändring i den sjukes tillstånd, vilken man kallar *kris*. Den sjuke, som alla dessa föregående dagar och nätter oroligt kastat sig av och an i sängen, mestadels ur stånd att få en blund i sina trötta ögon, pinad av andnöd och plågor, faller plötsligt i en djup, vederkvickande sömn. Härunder drar han lugna, djupa andetag som om något "håll" inte funnes till. Svetten bryter fram och den blåaktiga färgen i ansiktet, en följd av lungornas dåliga funktion, försvinner alltmer. Tager man temperaturen skall man finna att den sjunkit betydligt, t. ex. till 37.8.

Man har alla skäl i världen att känna sig tacksam och glad när dessa symptom framträda. Ty de betyda i de flesta fall att den sjuke är utom fara. Ofta är han på benen redan någon vecka därefter.

Får sjukdomen däremot en dålig vändning, inträder icke någon kris utan febern stiger långsamt uppåt en eller två dagar tills döden befriar den sjuke från hans lidande.

Insändarnes spalt

Kvinnornas Tidning bedömd av en man.

Vi hava från en namngiven framstående affärsman i Göteborg mottagit ett uttalande, ur vilket vi icke kunna neka oss nöjet att återgiva nedanstående, isynnerhet som det i alldeles särskild grad adresserar sig till vår läsekrets, genom att samtidigt belysa nutidsmannens önskemål ifråga om kvinnans utveckling och inflytande på det samhälle hon tillhör.

Efter att hava genomläst de nummer av Eder tidning som hittills utkommit, tillåter jag mig yttra min tanke om densamma, om det kan hava något värde för redaktionen och läsekretsen:

Utan en aning om att det existerade en tidning med detta namn, erhöll jag en uppmaning av en av "stöttepinnarne" att för min frus räkning prenumerera på samma. Detta gjorde jag med den påföljd att jag avtackades alldeles särskilt av frugan för min vänlighet att tänka på henne, varför varje äkta man som vill bringa sin hustru en gåva av bestående kulturellt värde uppmanas att göra sammaledes.

Håller Kvinnornas Tidning i fortsättningen vad början lovar, få vi se en ny typ av kvinnor växa upp, eller kanske rättare sagt vi få flera representanter av dem som känna sitt ansvar inför världen. Men det behöves sannerligen också, ty så lamt som kvinnorna hittills uppträtt mot alla oseder i stat och samhälle får det icke fortgå. Ett lyckligt liv och ett lyckligt samhälle kan ej byggas av mannen allena, vi måste ha kvinnans hjälp. Kanske världen i detta nu hade sett lyckligare ut om kvinnornas inflytande på politiken varit större. Ett är säkert: om kvinnorna använt sitt inflytande på männen och predikat fred och försoning när de ville krig och tillintetgörelse för hela folk, då hade otaliga lidanden för människorna kunnat sparas. Därför kan man, då vi se att den man som skall skapa världsfred ännu icke är kommen, kanske icke född, utbrista: räddningen ligger hos kvinnorna.

Genom ett målmedvetet arbete av kvinnan, var och en i sin stad, och på alla platser i livet, kan det åstadkommas underverk, och det kommer, därpå tvivlar väl ingen. Kvinnan skall, sedan hon sett att det goda ej kommer från oss män, reformera sig själv, höja sig själv i inre mening, tänka högt och ädelt och vad som är viktigast: handla därefter.

Den kvinnliga rösträttens pioniärer voro ej uteslutande sympatiska, och hos oss män hade de mycket litet sympati, de som nu framträda äro av ett helt annat slag och kräva respekt för sig. De utgå i flera fall direkt från hemmet och husmoderns kall, och välja politiken som medel för kvinnans höjande, ej som mål. Ni få emellertid vara på er vakt att ni icke få politiska lycksökare, vilket vi män ha så gott om.

Tillåt mig till slut yttra mig om tidningen som annonsorgan: Ett gammalt ordspråk säger att vägen till männens hjärtan går genom deras fruar, alltså har tidningen de allra största förutsättningar att för oss annonsörer bliva ett av de bästa medel för att höja vår marknad, och för platssökande i hemmen bör det bliva den enda tidning man använder.

Högaktningsfullt

Köpmannen.

"God start."

Vore synnerligen tacksam få in nedanstående i Eder tidning med anledning av "apropos'et till En god start" i n:r 6!

— — —

Ni mamma till fyra flickor, var inte så ledsen! Ser det ut att dröja så mycket som 8 år till deras giftermål, så kan ni vara säker om att de båda snart komma att "ta' i" av alla krafter för att förkorta väntetiden. Och då blir flickan lärarinna och "pojken" en oberoende man — de ha ju ett *mål* att arbeta för! — och kanhända bli de så lyckliga, som det är möjligt för oss människor att bli. Men jag ville be er om en sak: beskyll inte den man, som vill gifta sig med er dotter, för *flirt!* Jag är övertygad om att beskyllningen är obefogad. Man flirtar inte med sin blivande hustru, inte heller med en så pass stadig flicka, som man väl får anta att hon är, då hon valt lärarinnekallet, och säkert inte med dottern till en så sund och kärleksfull mor, som ni förefaller till att vara. Och var inte säker om att han blir "så hjärtans ked vid sin långa oförnuftiga förbindelse, att han vänder sig åt annat håll!" Så gick det inte för mig, lilla mor, och det behöver inte gå så för er flicka heller. Tro mig!

En, som fick vänta 7 år men är glad och nöjd ändå.

Fisk-hallen

Grönsakstorget

rekommenderar sina 1:ma varor både färskvattens- som saltsjöfisk. Rökt lax & konserver till billigaste priser.

Varorna hemsändas. Ring tel. 5436 — 5438

Filial Bazar Alliance. Tel. 15324

Ögats vård vintertiden.

Vintern är en prövande tid för ömtåliga ögon. Mulet, dimmigt väder, en ut på morgonen kvardröjande halvdager, en tidig skymning, många timmars konstgjord belysning, allt detta är förhållanden, som ytterligt ansträngа ögonen vid läsning, skrivning, handarbete.

Vid klar, full dagsbeylsning arbetar ögat lättast. I samma grad som denna blir mindre tillfredsställande, anstränges och påfrestas synnerven. Särskilt skadligt är att läsa och skriva i kvällsskymningen liksom i blandljuset, d. v. s. den vikande dagern och den konstgjorda belysningen tillsammans. Tag en vilopaus medan mörkret faller på!

Vid allt arbete, för vilket ögats särskilt tages i anspråk, bör man vintertiden välja en plats så nära ett fönster som möjligt. Gardinerna skola slås åt sidan och dagern tillåtas att obehindrat strömma in. Inga blomsterkrukor i fönsterna, som utestänga ljuset, och så — märk väl! — rena fönster! I fråga om detta senare syndar man mycket. Kringyrande gatudamm tillsammans med regn överdrager fönsterrutorna med en grå smutshinna, vilken utestänger en betydande del av dagsljuset, till skada för de efter ljus hungrande ögonen. Även invändigt samlar sig damm på rutorna.

Den som önskar skydda sina ögon och underlätta deras arbete, bör dagligen damma av fönsterrutornas innersidor och giva dem en utvändig avputsning så snart behov härav förefinnes. Det är ett besvär som lönar sig. Icke alla fönster kunna vintertiden få en sådan eftersyn, men "arbetsfönstret" bör ovillkorligen ha det — det är en omvårdnad vilken det dyrbara organ, som heter öga, har rätt att göra krav på.

Den konstgjorda belysningen bör vara stark och klar. I fråga om den elektriska belysningen gäller som synnerligen viktigt, att ljuset är så avskärmat, att ögat icke ser de glödande ljustrådarne. Är själva lampan synlig, bör glaset vara mattslipat.

DAMER

Bliv agent för förstklassigt, svenskt livförsäkringsbolag! — Goda provisionsvillkor! —

Denna tidnings annonskontor anvisar. Tel. 18070

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER!

Ur Pelle Anderssons kria om människokroppen:

Skelettet är den ställning, kring vilket köttet växer. Det sitter inuti därför att det inte skulle vara vackert om det sutte utanpå. Det är på somliga ställen försett med gånggjärn, som kallas leder, för att det skall kunna röra sig och även sätta sig. Skelettet delar sig i fyra stänger som kallas armar och ben samt består för rästen av en bröstkorg, vilken består av ringar som går från öster till väster. Hos flickor äro dessa ringar så klena, att de måste stödja dem med valfiskben som går i norr och söder. Om skelettet icke funnes skulle kroppen falla ihop till en pannkaka. Det är därför som vi ha det.

En vacker handstil

bör var och en söka förskaffa sig. Ett brev skrivet med vårdad stil gör ett lika behagligt intryck som ett slarvigt skrivet gör ett ofördelaktigt intryck. Handstilen bör vara tydlig och lättläst, utan onödiga slängar. Man skriver ju för att lämna ett meddelande eller för att göra en förfrågan och inte för att dölja sina avsikter.

Den som mottager ett brev, har icke lust att öda bort en dyrbar tid på att mödosamt tyda flera sidor med i det närmaste oläsliga kråkfötter, även om dessa vilja giva sig sken av att utgöra en s. k. "driven" stil. Ett slarvigt och svårläst brev är en direkt oartighet mot mottagaren. Man bör också ihågkomma, att en svårläst stil kan giva anledning till betänkliga missförstånd genom misstydning av oläsliga ord.

Särskilt ifråga om namnteckningarna slarva många människor med stilen och göra dem så tillkrånglade som möjligt. Meningen bör väl ändå vara, att de skola kunna läsas?

Vi skola leva så, att det den dag vi dö, skall vara ett tomrum, där vi sutto, en grav som endast långsamt sluter sig.

Tyllspetsar till Rober { vita svarta

Spetsar: Filet, Irlande, Knyppl. m. m.

Motiv, Dukar, Kragar, Näsdukar, Underkläder, Barnklädn., Siden.

Depôten för Äkta Spetsar

Kungsgatan 58, 1 tr.

Öppet 11—6. Tel. 12655.

Ind. A.-B AURORA, Göteborg, S. Vägen 3 & 5

utför förstklassigt

Försilvring

Förnickling

Reparationer etc.

till billigaste pris.

Telf. 3673, 13608.

Vid Förkylning äro Turlons Mentholkarameller de bästa som finns.

Tusentals erkännanden härom. Fås i Apotek och Affärer

Vid prenumeration å

Kvinnornas Tidning

kunna ännu

alla för året utkomna nummer erhållas.

Prenumerera å närmaste postkontor eller å tidningens expediton, ***Vallgatan 27, Göteborg.***

Gärna pr ***tel. 18070.***

Observera! För helår 6 kr.!

11 arbetsåret **Sara Samuelsson,** 11 arbetsåret.

N. Fogelbergsgatan 4. Tel. 8574.

Kurser i Kläd- och Linnesömnad, barnkläder, knyppling och konstsömnad. Förmiddags och Aftonlektioner. Prospekt på begäran.

Nya kurser börja 15 febr. och 1 mars.

Det måste framhållas att ***»ZELOS ALUMINIUMPUTS»*** är fritt från syror och andra för händerna eller metallen skadliga beståndsdelar.

Tillverkare: Fabriken ZELOS, Göteborg.

NU INKOMMET,

till dagens lägsta priser:

Handvävda, färgäkta Bomullstyger, stor sortering. Ylletyger, Viyella, Flaneller, till klädningar och blusar. Blekta och oblekta Vävnader, bästa fabrikat, med stor rabatt å stycke. Prima kulörta Skjorttyger, Möbeltyger, Gardiner, Borddukar, Bolstervar, Sängtäcken, Linnevävnader, Handdukar och Duktyger, bästa kvalitéer. Lahmans Herr- och Damunderkläder. Strumpor. Snörliv. Näsdukar. Förkläden. Prima Bomulls- och Ullgarner.

Bertha Anderson,

15 Korsgatan 15

BÖCKER och BOKSAMLINGAR köpas av

H. MELLGRENS ANTIKVARIAT

Vasaplatsen 8. Tel. 16145.

Smid medan järnet är varmt

och vårda Eder hy i tid med ***Yvy-tvål,*** som har en förskönande inverkan på huden och giver den ett ungdomsfriskt utseende.

Yvy-tvålen säljes i varje affär över hela landet.

Österlin & Ulriksson,

Kem.- tekn. fabrik, Ystad.

Bråsths Konditori

Victoriagatan 1 B (hörnet av Storgatan)

REKOMMENDERAS.

A. Ellwén

Kött- & Fläskaffär

Saluhallen 133. Telefon 4481.

OBS.! Prima varor. Billiga priser.

Redbar behandling.

ARLA MJÖLK

Distribution på glasflaskor.

Tel. 8578, 3699

ARLA MJÖLKSERVERING

Drottninggatan 13. Tel. 9096.

hade dörrar utåt gallerierna på tre sidor av hallen, på den fjärde var trappan som ledde upp till andra och tredje våningen, och väggen över trappan täcktes av en väldig gobelin. Annars voro balustraderna och de för övrigt boaserade väggarne i mörk ek, och ek var också parkettgolvet, över vilket de unga danserskornas fötter lätt gledo.

"Ni spelar himmelskt", ropade mrs Fox, och återvände till salongen med rosiga kinder och flämtande bröst, men ni har väckt alla dansens demoner till liv i mig, och jag får icke en lugn timme, förr än jag fått dansa mig mätt. London! I London *dansar* man inte, man blir knuffad omkring och får sin klänning sönderriven; där finns ingen plats att dansa. Nej, på landet skall man dansa! Ack om vi hade ett sådant rum som er hall, då skulle jag ställa till bal i morgon dag. Men vårt gamla dumma slott har bara en massa små burar, som man inte kan röra sig i, och den stora bankettsalen har stengolv. Åh Evelyn tänk om dina föräldrar ville ställa till en bal."

"Helt säkert kan ingen säga nej, när mrs Fox önskar något", sade mademoiselle Exe, ännu med fingrarne lekande på tangenterna, men nu pianissimo.

"Ställa till bal i annat folks hus!" sade mrs Fox leende.

"Överallt!" sade mademoiselle Exe helt allvarsamt.

"Ack ja!" sade Evelyn och upptog den suggererande idén, "och det vet jag, att om pappa skulle ställa till en bal för att glädja någon människa, så skulle det vara för mrs Fox. Ack, kära mrs Fox, be honom! Jag har aldrig i mitt liv varit på en riktig bal, och jag fyller 18 i nästa månad."

"Stackars misshandlade lilla varelse! Nå, jag skall göra mitt bästa för dig. Var är mr Merrington?"

Liksom det varit svar på denna fråga hörde man mansröster utanför.

Mrs Fox rusade till fönstret och kastade upp det.

"Mr Merrington", ropade hon, lutade sig ut och knäppte hop händerna med en vacker bedjande min. "Vill ni göra något mycket, mycket rart för mig? Jag skulle bli så gränslöst glad. Lova mig att ni säger 'ja'!"

„Vem kunde väl säga nej", sade mr Merrington artigt med en smickrande blick.

"Glöm inte att ni har lovat, jag har många vittnen, jag ber er ställa till en liten, liten bal."

"En bal?" upprepade mr Merrington, synbarligen mindre trakterad av förslaget,

"Bara en liten, liten danstillställning, inte någon riktig bal. Jag vill bara be om lov att få komma hit en kväll med alla våra gäster och dansa litet i er förtjusande förstuga. Ack nej, se inte så bister ut! — ni har ju lovat."

Mr Cosmo Fox, med sin vanliga något sömniga långsamhet, tog cigarren ur munnen och började:

"Jag får säga, Zefine —

"Nej Cosmo, du behöver inte säga något alls. Du har rakt ingenting att göra med den här saken. — Nå mr Merrington, ni har ingenting emot det, eller hur?"

"Åh, nej! Jag har ingenting emot det", sade mr Merrington, som trodde sig ha' funnit en förträfflig utväg. "Men det är inte mig ni skall fråga, jag är bara man i huset, alltså bara biperson. Ni måste konsultera frun i huset, som är huvudperson."

"Tack! Tack! — Tack!" ropade mrs Fox och kastade slängkyssar åt honom för varje ord, och hon försvann från fönstret.

Några få minuter senare kom mrs Merrington in i galleriet genom en röd svängdörr, som skilde den delen av huset från en flygelbyggnad, bebodd av tjänarna och barnen. Ett utrop av tillfredsställelse hälsade henne nerifrån, och medan hon ännu var på trappan höjde mrs Cosmo Fox sin genomträngande stämma för att förklara förhallens ovanliga utseende.

"Kära mrs Merrington tänk så förtjusande! Mr Merrington är en riktig ängel. Han har bjudit oss och alla våra gäster att komma hit en kväll och dansa i det här präktiga rummet. Är det inte himmelskt? — Jag har aldrig sett en härligare balsal! Ett sådant golv! Och man behöver bara flytta ut de stora stolarna, och ställa bordet på kant, har man en stor öppen plats; och så ha vi platsen under trappan, där kan musikanterna sitta. Ett litet pianino och ett par fioler! Hawkins skickar vanligtvis piano med, när man hyr musikanter av honom. Han är inte dyr. Och det är ett syndastraff att dansa till amatörmusik; när de bli trötta, sluta de! I vårt sällskap äro minst tre herrar som dansa, och jag kunde så lätt skriva till Winchester och få hit några officerare. Det skulle du tycka om Evelyn; de dansa utmärkt allihop vid det regementet, inte likt de dumma infanteristerna i P., som bara stå och hänga och sedan supéra som glupande ulvar. — Vi ha' inte bestämt dagen än? Det måste vara nästa vecka, ty veckan efter är påsk, och skulle ni ställa till bal då, så kommer mr Barnes att bannlysa er, eller snarare mrs Barnes! Ha! ha! ha! — Våra gäster komma nu på lördag. På måndag ha' vi en liten middag för några gamla vänner, men hur vore det om vi skulle säga tisdag? Jag tycker tisdag passar utmärkt. Tycker ni inte det också, mrs Merrington?"

Mrs Merrington gjorde ingen hörbar invändning. Hon var helt enkelt mållös av förvåning över denna överrumpling; och mrs Cosmo Fox, som naturligtis upptog denna tystnad som samtycke, utbrast mer vältalligt än någonsin:

"Kära, kära mrs Merrington, tusen tusen tack, detta är alldeles förtrollande. Och vi skola alla komma på tisdag. Apropos, har ni tänkt på att bjuda några mer, för vi ämna oss just till Harolds och kunde så väl bjuda dem, så slipper ni skriva. Sonen dansar ganska bra, och svårigheten är ju alltid att finna dansanta herrar för alla de klumpiga flickorna. Jag undrar om Duncombes kommer, då det är fasta? Jag tycker åtminstone, man borde bjuda dem; stackars miss Duncombe har inte många chancer, och jag tycker det är dubbelt så roligt att flirta, när lady Duncombe ser på och är chockerad! Men om ni bjuder henne, så är ni tvungna bjuda hela det där tråkiga följet nära Barton, och de ha' bestämt monopol på dumhet. — Ja, vad ni än gör så beställ Hawkins musikanter i god tid: en fiol, en violoncell, ett piano. Blir det inte storartat?"

(Forts. i nästa n:r.)